

Hồi 56

Dưới Hang Sâu Hào Kiệt Bỏ Mình

Cần Quân Hiệp thấy Vi Cự Phu nắm chặt cổ tay Đường Uyển Ngọc, liền chống kiếm nhảy vọt lại.

Vi Cự Phu lớn tiếng:

- Người hãy khoan rồi sẽ đâm chết ta! Chính ra ta cũng không muốn nói gì nữa. Nhưng các người bức bách ta thế này nên buộc lòng ta nói mấy câu rồi mới chịu chết.

Cần Quân Hiệp thấy Vi Cự Phu nắm chặt tay mẫu thân, chàng sợ hãi không dám động thủ, e rằng đối phương gặp bước đường cùng sẽ hạ sát mẫu thân mình.

Đường Uyển Ngọc la lên:

- Người nói đi. Ta sẽ thử xem người nói những gì nữa nào?

Bằng một giọng trầm trầm đượm vẻ thù lương, Vi Cự Phu nói:

- Uyển Ngọc! Trước hết ta hãy hỏi nàng: nàng có tin là từ lần đầu mới gặp nhau cho đến bây giờ, thủy chung lúc nào ta cũng vẫn yêu nàng không?...

Đường Uyển Ngọc mới nghe Vi Cự Phu nói tới đó đã bật lên tiếng cười the thé, gằn giọng ngắt lời:

- Vi Cự Phu! Bây giờ là lúc người chết đến gáy rồi mà người còn nói chuyện dông dài phỏng được ích gì? Chẳng những ta không trả lời về điểm này mà ta cũng không muốn nghe nữa.

Vi Cự Phu mặt xám như tro tàn, y run người lên hỏi:

- Có phải trước khi nàng biết ta hạ sát Cần lão tam, nàng đối với ta cũng không có một chút tình yêu bằng dây tơ sợi tóc?

Đường Uyển Ngọc hững hờ đáp:

- Khi ta chưa biết người hạ sát Cần lang, tuy ta không bao giờ có lòng yêu người, nhưng ta cũng cảm động ở chỗ người chịu lấy ta làm vợ. Giả sử người không lấy ta mà ta đối với Cần lang cũng chưa thành hôn đã có thai nghén thì ta phải xấu hổ đến chết được, chẳng còn mặt

mũi nào mà trông thấy ai nữa. Nhưng người nên nhớ rằng ta cảm ơn người là một chuyện khác, còn bảo rằng yêu người thì thủy chung không bao giờ ta nghĩ tới.

Bây giờ Vi Cự Phu về mặt đã dần dần bình tĩnh trở lại. Y hỏi:

- Trên danh nghĩa chúng ta thành hôn hơn hai chục năm trời, vậy mà nàng chỉ có một chút cảm ơn là hết cả tình nghĩa ư?

Đường Uyển Ngọc đáp:

- Đúng thế! Ta tưởng chỉ bấy nhiêu là đủ. Trong hai mươi năm trời, người cũng khéo lên mặt giả đạo đức, cố ý không bao giờ đụng đến ta một lần. Nhưng dù người khéo đến thế nào cũng không giấu được cái bản chất tiểu nhân của người...

Bà ngừng lại một lát, không thấy Vi Cự Phu nói gì, bà lại nói:

- Chà chà! Người tưởng rằng cái hành động dã man vô nhân đạo của người sẽ bịt kín được suốt đời. Người yên trí vụ này không bao giờ vỡ lở và chẳng chóng thì chầy người sẽ chiếm được lòng yêu của ta. Có đúng thế không?

Vi Cự Phu lúc này đã trở lại rất bình tĩnh. Y chậm rãi hỏi:

- Uyển Ngọc! Nếu ngày ấy ta không nhận lấy nàng làm vợ thì nàng sẽ lâm vào tình trạng nào? Nàng nói thực cho ta nghe!

Đường Uyển Ngọc nghe y hỏi vậy không khỏi rùng mình. Sự việc hai mươi năm trước lại hiển hiện ra trong đầu bà. Ngày ấy Cần Nhật Túy đột nhiên mất tích, chẳng ai biết y lạc lõng nơi đâu. Mà bà đã có thai nghén.

Con nhà cao môn lệnh tộc, hay dòng dõi thế gia trong võ lâm, nếu chưa có hôn thú đàng hoàng mà đã chữa hoang thì chẳng những người con gái đó phải xấu hổ không còn dám vác mặt đi đâu nữa, mà thanh danh môn hộ cũng phải chịu phần liên lụy.

Đường Uyển Ngọc nhớ lại cả những lúc bà vừa xót thương Cần Nhật Túy vừa bồn chồn trong dạ về chuyện mình mang thai, may nhờ được Vi Cự Phu đứng ra khẳng khái nhận kết hôn để giải mối sầu khổ cho bà, nên bà cảm ơn y vô cùng!

Nhưng ngày nay bà biết Cần Nhật Túy bị Vi Cự Phu hạ sát thì cả chút tình cảm ơn cũng biến thành cừ hận nốt. Bà lớn tiếng quát:

- Người còn hỏi câu đó làm chi? Nếu người không hạ sát y thì việc gì ta phải sầu khổ lo lắng?

Vi Cự Phu cười nhạt nói:

- Hay lắm! Ta đã biết trước là nàng tất hỏi ta câu này. Nhưng nếu ta không hạ sát y thì nàng sẽ ra sao? Ta không muốn nói gì với nàng nữa, mà dù ta có nói, nàng cũng chẳng tin chút nào. Cái nhà mà chúng ta ở hai mươi năm trời, trong thư phòng còn có một gian nhà nhỏ bí mật. Nếu nàng muốn biết rõ vụ này thì mở gian mật thất đó ra mà coi!

Vi Cự Phu nói câu này dần từng tiếng, dường như trong lòng y có mỗi đau khổ ngấm ngấm mà thanh âm lại vô cùng cảm động.

Nhưng Đường Uyển Ngọc nghe câu đó chưa vào tai bên này đã ra tai bên kia. Bà vẫn cười lạt chờ cho y dứt lời rồi hỏi mát:

- Ngươi còn những chuyện gì hay ho nữa không? Nhưng dù ngươi nói hay đến đâu, định làm cho chúng ta nổi tính tò mò, chẳng quản đường xa muôn dặm về đất Lũng Tây, để xem căn phòng bí mật chi chi đó, chúng ta cũng không nghe đâu. Vì ta biết rằng chuyện bí mật chưa chắc đã nhìn thấy, nhưng dọc đường ngươi tính kế thoát thân thì chắc có thể xảy ra. Ta nói cho ngươi hay: dù cho ngươi có ngọn lưỡi tài tình đến thế nào cũng đừng hòng lừa bịp được chúng ta. Ngươi mơ tưởng hảo huyền làm chi cho mệt trí?

Vi Cự Phu cười đáp:

- Ta có y bảo nàng là để ta đưa về Lũng Tây đâu? Ta chỉ nhắc để nàng nhớ lấy câu nói đó của ta mà thôi..

Vi Cự Phu ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mặt Cần Quân Hiệp chậm rãi nói:

- Quân Hiệp! Cả ngươi cũng nên nhớ lấy lời ta: khi nào có cơ hội, ngươi tìm đến gian nhà mật thất đó để xem cho biết.

Y nói rồi buông tay ra, không giữ Đường Uyển Ngọc nữa. Y ngẩng đầu lên nhìn trời nói tiếp:

- Năm ấy nếu ta động thủ lần thứ nhất mà không hạ sát được Cần Nhật Túy thì ta cũng nhất định tìm cơ hội thứ hai, thứ ba... Kỳ cho bao giờ giết chết được y mới thôi.

Cần Quân Hiệp và Đường Uyển Ngọc nghe Vi Cự Phu nói những lời căm hận Cần Nhật Túy mà không hiểu vì chuyện gì, đều thét lên một tiếng kinh hãi.

Đường Uyển Ngọc đã không bị Vi Cự Phu nắm giữ, Cần Quân Hiệp chẳng còn lo ngại gì nữa. Thanh trường kiếm trong tay chàng đột nhiên vung ra! Kiếm quang lóe lên như điện chớp, mũi kiếm đã đâm vào ngực Vi Cự Phu sâu tới ba phân.

Vi Cự Phu vẫn đứng yên, không né tránh mà cũng không lùi lại.

Triển Phi Yên vội la lên:

- Khoan đã!

Cần Quân Hiệp dùng tay lại.

Triển Phi Yên hốt hoảng hỏi tiếp:

- Quân Hiệp! Công tử không biết trong vụ này có nhiều điều ngoắt ngoéo hay sao?

Cần Quân Hiệp thộn mặt ra không nói gì.

Đường Uyển Ngọc thét lên:

- Quân Hiệp! Đến bây giờ mà người chưa đâm chết kẻ thù giết cha thì còn đợi đến ngày nào?

Cần Quân Hiệp vẻ mặt ngơ ngác hỏi lại Triển Phi Yên:

- Phi Yên! Xin cô nương nói cho biết tại sao tại hạ không nên giết Vi Cự Phu?

Vi Cự Phu lại từ từ lên tiếng:

- Triển cô nương! Cảm ơn cô có lòng quan tâm đến ta, nhưng cô chẳng nên nói làm chi nữa. Trừ phi Đồ Liên Phong còn sống ở nhân gian thì họa là ta mới khỏi chết về tay y. Nay Đồ Liên Phong đã chết rồi thì nhất định ta không còn cách nào sống được nữa.

Rồi y bật lên tràng cười ha hả nói tiếp:

- Trong cõi mệnh mang này, việc đời điên đảo, đen trắng không phân, thị phi khó biết.

Y nói mấy câu cuối cùng này, mỗi chữ là một giọt máu, khiến người nghe phải chấn động tâm thần.

Cần Quân Hiệp thấy tiếng la của Vi Cự Phu vừa trầm đạm vừa có một khí thế làm chấn động tâm thần. Chàng thấy bủn rủn cả người, thanh kiếm cầm trong tay mà không thể phóng sâu thêm vào được nửa phân.

Ngay lúc ấy, Đường Uyển Ngọc đột nhiên như người điên, xông lại đưa hai tay ra nắm lấy cổ tay Cần Quân Hiệp đâm mạnh một cái!

Cần Quân Hiệp không ngờ mẫu thân có hành động này. Trong lúc hoang mang, chàng toan vận chân khí để đẩy bà ra, nhưng lại sợ luồng chân khí mãnh liệt của chàng có thể làm thương tổn đến mẫu thân, nên không khỏi do dự.

Một giây do dự này đã phát ra một tiếng "ột" vang lên. Thanh trường kiếm đã đâm sâu vào ngực Vi Cự Phu.

Cần Quân Hiệp giật mình kinh hãi vội buông tay kiếm ra rụt về. Năm ngón tay chàng vừa buông thì đồng thời luồng lực đạo cũng hất hai tay Đường Uyển Ngọc ra.

Vi Cự Phu vẫn để nguyên thanh kiếm cắm vào ngực. Người y loạng choạng lùi lại ba bước. Tay trái y run lấy bẫy đưa về phía sau dường như để chống vào một gốc cây đang đứng yên lại. Nhưng phía sau y lại không có gốc cây nào. Tay y đẩy vào quăng không, người y ngã ngửa về phía sau nằm lăn xuống đất.

Triển Phi Yên là người đầu tiên chạy lại cúi xuống coi thì thấy cặp mắt Vi Cự Phu chỉ còn hơi chuyển động rồi từ từ nhắm lại.

Vi Cự Phu dường như đã tắt hơi rồi, vẻ mặt y vẫn ôn hòa bình thản.

Đường Uyển Ngọc cũng chạy lại nhìn thi thể Vi Cự Phu, bật lên một tràng cười ha hả, nói luôn mấy câu:

- Té ra người cũng biết ngày này! Người cũng có ngày này! Ha ha!...

Tuy bà ta buông tiếng cười rộ mà hai dòng châu tâm tã như mưa, không sao ngăn lại được. Cần Quân Hiệp đứng thộn mặt ra không nhúc nhích.

Chàng cũng biết rằng hai mươi năm trời, mình coi kẻ thù là cha thì mối hận chỉ muốn băm thây Vi Cự Phu nát ra như bùn để báo thù cho người cha ruột đã bị giết ngay khi mình còn là cái bào thai, đồng thời để rửa cái hận mình chịu khuất nhục mấy chục năm trời.

Nay Vi Cự Phu đã chết vì mũi kiếm của mình, thế mà sao chàng không lấy đó làm một điều vui sướng hả hê? Trái lại chàng cảm thấy tâm hồn trầm trọng, dường như một khối đá nghìn cân đeo vào trước ngực. Chàng lại tưởng chừng như trên khối đá này có khắc hàng chữ: "Gian mật thất trong thư phòng".

Chàng tự hỏi:

- Trong căn mật thất chốn thư phòng của Kim Long Kiếm Khách Vi Cự Phu tại Vi gia trang có điều chi bí mật?

- Tại sao Vi Cự Phu lại chết một cách cực kỳ bình tĩnh?

- Tại sao trước khi chết y còn la lên những tiếng thảm thương, mà không phải thảm thương cho thân y? Nó có hiệu lực làm chấn động lòng người, khiến mình nhủ cả tay chân là nghĩa làm sao?

Mấy vấn đề này đè nặng trĩu trên đầu óc chàng, làm tiêu tan những khoái cảm của kẻ báo được mối đại thù.

Chàng ngấn mặt ra hồi lâu rồi cất giọng run run gọi:

- Mẫu thân!...

Đường Uyển Ngọc từ từ quay lại, mặt bà đầy ngấn lệ, môi bà còn lộ một nụ cười.

Cần Quân Hiệp không để ý nhìn đến thi thể Vi Cự Phu một lần nào, không phải vì chàng chán ghét y mà vì một nguyên nhân khác, chính chàng cũng không hiểu nguyên nhân đó là gì?

Chàng chỉ la gọi một tiếng "mẫu thân" rồi dừng lại không biết nói gì nữa.

Đường Uyển Ngọc buông một tiếng thở dài nói:

- Hài tử! Xong rồi! Mọi việc đều tốt đẹp. Chúng ta đi về thôi.

Cần Quân Hiệp bâng khuâng hỏi lại:

- Mẫu thân bảo về đâu? Chúng ta đến xứ sở nào bây giờ?

Đường Uyển Ngọc đáp:

- Đương nhiên là về Vi gia trang ở Lũng Tây.. Không phải! Chúng ta về đó rồi sẽ đổi là Cần gia trang mới phải...

Bà ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Vi Cự Phu sát hại phụ thân ngươi, vậy chúng ta lấy trang trại của hắn để làm nơi thờ cúng phụ thân ngươi cũng chẳng có chi là quá đáng.

Cần Quân Hiệp ngần ngừ hỏi lại:

- Về Lũng Tây ư? Mẫu thân!... Mẫu thân không sợ căn nhà mật thất trong thư phòng ư?

Đường Uyển Ngọc ngắt lời:

- Ô! Đó là nguy kế của hắn. Ta chắc rằng sở dĩ y bày ra câu chuyện này là cốt để gieo vào lòng chúng ta một mối nghi ngờ rồi không hạ thủ giết hắn nữa. Ta phải đá cái thây ma của con người giảo quyệt bất nhân này xuống vực thẳm mới được.

Đường Uyển Ngọc liền lớn tiếng gọi:

- Triển cô nương!

Triển Phi Yên không khỏi sững sốt đứng ngấn người ra.

Triển Phi Ngọc dạ một tiếng, phất tay áo một cái. Một luồng kinh lực hất tung cả Vị Cự Phu lẫn thanh trường kiếm ra xa hơn trượng rồi rút xuống vực sâu.

Nơi đây là một chỗ đất cỏ cũng không mọc được ở cõi Man hoang. Hang núi này có lẽ tự cổ chí kim chưa có ai tới mà muôn ngàn năm về sau chắc cũng không có vết chân người.

Đường Uyển Ngọc nắm lấy tay Cần Quân Hiệp nói:

- Hài tử! Bây giờ mọi việc đều xong xuôi. Tay ngươi đã đâm chết kẻ thù giết cha. Võ công ngươi lại rất mực cao cường. Thêm vào đó hai món chí bảo của võ lâm là Huyết Hồn Trảo và Kim Vị Giáp mà Triển cô nương hiện mang trong người. Ta chắc rằng hai ngươi đã trở thành thiên hạ vô địch rồi. Chúng ta về Lũng Tây đưa thiệp mời hảo hán khắp nơi đến dự cuộc anh hùng đại hội.

Đường Uyển Ngọc nói mấy câu này thật rõ ràng. Triển Phi Ngọc đỏ mặt lên cúi đầu xuống. Nàng vẫn xao xuyến trong lòng.

Cần Quân Hiệp ngẩn người ra hỏi:

- Mẫu thân! Mẫu thân định mở cuộc đại hội anh hùng làm chi?

Đường Uyển Ngọc tươi cười đáp:

- Hài tử! Ngươi còn chưa hiểu ư? Má má được mắt trông thấy ngươi đâm chết kẻ thù bữa nay là hoàn toàn nhờ ở Triển cô nương giúp sức. Nàng đã vì ta mà chạy chọt khắp nơi, lại đến cả chỗ Bách lão bà ở Thái Hồ để triệu tập vô số cao thủ võ lâm...

Bà nghiêm nghị nói tiếp:

- Giả tử lão Vô Ảnh Phi Long Đồ Liên Phong không chết thì lão nhất định giữ không cho chúng ta báo thù. Khi đó chúng ta lại phải nhờ đến những tay cao thủ kia trợ lực. Nàng đối với chúng ta hết lòng như vậy mà ngươi còn chưa rõ ư?

Cần Quân Hiệp hỏi lại:

- Theo lời mẫu thân thì muốn y cùng về Lũng Tây với chúng ta ư?

Đường Uyển Ngọc nói:

- Té ra ngươi vẫn chưa rõ. Ta mời nàng về...

Cần Quân Hiệp đột nhiên nổi lên tràng cười ha hả, ngắt lời:

- Không biết cái đại trang viện ở Lũng Tây kia ai đã đặt hướng cho nó mà để phát sinh ra một kẻ tặc tử hạ sát nghĩa đệ? Bây giờ lại rước một nữ ma đầu giết mẹ, hại chị em về nữa. Ha ha! Như thế thì kỳ thiệt.

Cần Quân Hiệp nói câu này rất đõng dạc. Triển Phi Ngọc mặt xám như tro tàn khẽ la lên:

- Bá mấu!...

Nàng vừa la gọi vừa tiến về phía Đường Uyển Ngọc.

Cần Quân Hiệp vội băng người tới, đồng thời phóng ra một luồng kinh phong. Chàng đứng ngăn giữa Đường Uyển Ngọc và Triển Phi Ngọc. Chàng hỏi:

- Cô lại muốn giở trò quỷ gì đây?

Triển Phi Ngọc hao tổn biết bao nhiêu tâm cơ, mà ngờ đâu lại đưa đến kết quả này? Lòng nàng oán hận không bút nào tả xiết. Nàng hít mạnh một hơi chân khí rồi ngưng ngưng nói:

- Cần công tử!... Ta... ta đã tự vấn tâm chẳng có điều gì làm lỗi với công tử.

- Đứng thế! Cô nương đối với ta thật đã hết dạ trung thành. Nhưng cô hành động để mấu thân là Diệu Cô và đại thư là Khổng Không Chấn phu nhân phải mất mạng thì thật là quá tệ. Hơn nữa cô thử vấn tâm xem đã hành hạ độc ác gì với tam muội là Triển Phi Yên cô nương? Cô hãy thú thật đi!

Triển Phi Ngọc biến đổi sắc mặt mấy lần. Nàng ấp úng hỏi:

- Công tử chán ghét ta đến thế ư?

Đường Uyển Ngọc vội nói xen vào:

- Hiệp nhi! Người đừng nói lằng nhằng gì nữa! Chúng ta về cả Lũng Tây đã.

Cần Quân Hiệp đáp:

- Phải đó! Chúng ta về cả đi! Nhưng chỉ có mấu thân, Triển Phi Yên cô nương và hài nhi thì bất luận về đâu cũng được. Nhưng Triển Phi Ngọc là con người thâm độc, hài nhi phải ra tay trừ khử. Nếu không thế thì e rằng trời chẳng dung tình.

Chàng chưa dứt lời đã xoay tay trái phóng chưởng đánh tới Triển Phi Ngọc.

Lúc này cánh tay phải Cần Quân Hiệp vẫn nhũn ra và buông thõng xuống, không cử động được. Nhưng trừ cánh tay này ra, toàn thân chàng chân khí tràn trề, nội lực sung mãn không biết đến đâu mà lường.

Cần Quân Hiệp càng nói càng xúc động. Chàng vừa xoay tay, một luồng kinh lực rít lên veo veo tưởng chừng như long trời lở đất.

Triển Phi Ngọc hoảng hồn, sắc mặt lợt lạt lùi lại phía sau. Nàng là người cơ trí, không ra tay trả đòn. Nàng lùi lại được hơn trượng, thân pháp đã mau lẹ, nhưng chưởng lực của Cần Quân Hiệp vẫn truy kích đến nơi, khiến cho người nàng không tự chủ được phải xoay đi mấy vòng mới vịn vào một gốc cây đứng vững lại. Nàng thở lên hồng hộc và hần hộc nói:

- Ngươi... đối đãi với ta thế này, tất có một ngày kia ngươi phải hối hận!...

Cần Quân Hiệp lớn tiếng quát:

- Ngươi là con người thâm độc, đáng lẽ ta phải giết ngươi. Nhưng nể mặt Phi Yên cô nương đây, ta tha chết cho ngươi một lần. Ngươi còn bùa phép gì thì cứ việc giở ra, ta không sợ ngươi đâu!

Triển Phi Ngọc trong lòng vừa căm phẫn vừa tê tái. Không nín nhịn được nữa, nàng đập tay vào gốc cây hai cái bình bình. Cây cổ thụ này rung chuyển rào rào, cành gãy lá rụng xuống tới tấp.

Đường Uyển Ngọc vẫn chưa hiểu tại sao hai người gây lộn, bà lớn tiếng gọi:

- Triển cô nương đừng đi đâu cả! Hãy đứng lại chờ ta!

Triển Phi Ngọc trong lòng quá giận, nàng thét lên:

- Bà đừng giả vờ nữa!

Nàng xoay mình đi nhanh như con gió lốc. Thân pháp cực kỳ mau lẹ.

Cần Quân Hiệp từ từ xoay mình lại nói:

- Phi Yên! Có khi chưa về đến nhà thì thương thế cô nương khỏi hẳn rồi cũng nên.

Triển Phi Yên thấy Cần Quân Hiệp cương quyết đuổi nhị thư mình đi mà đối với mình lại cực kỳ niềm nở ôn hòa thì trong lòng rất lầy lăm an ủi. Nhưng nghĩ đến tình trạng mình, nàng xót xa thê thảm, buông một tiếng thở dài nói:

- Tiểu muội lo rằng chưa ra khỏi trái núi này đã chết mất rồi!

Cần Quân Hiệp vội can:

- Cô nương đừng nói thế! Cô làm tôi sợ quá!

Triển Phi Yên nở một nụ cười thê thảm nói:

- Quân Hiệp! Công tử tướng tiểu muội vẫn như trước chăng?... Tiểu muội đến chỗ Thúc Y Bách lão bà lại bị nhị thư hạ chết kỳ độc. Đến nay tính ra chỉ còn sống được hai ngày. Hơn nữa tiểu muội lại vừa bị trọng thương, không chắc còn sống để mà ra khỏi núi này đâu.

Cần Quân Hiệp đưa tay ra cầm lấy cổ tay Triển Phi Yên. Thấy mạch chạy rất yếu ớt, chàng nói:

- Cô nương đã uống linh dược trong bụng một con ngựa sắt, chẳng lẽ không được việc gì ư?

Triển Phi Yên gạt lệ mỉm cười nói:

- Theo lời Đồ tiên bối thì muốn giải hết chất kỳ độc cho tiểu muội, cần phải uống linh dược cả tám con ngựa sắt mới xong. Khi đó tám con ngựa đều ở trong tay tiểu muội, nhưng tiểu muội...

Cần Quân Hiệp không chờ nàng nói hết lời đã quỳ xuống bên người nàng. Chàng nhìn chăm chú vào Triển Phi Yên nói:

- Thế là cô nương đã làm một việc khờ dại.

Triển Phi Yên lắc đầu đáp:

- Không! Tiểu muội đã làm một việc rất đích đáng.

Rồi nàng từ từ nhắm mắt lại. Trên môi vẫn đượm một nụ cười.

- o o o -